

.....
CORNELIS SPOOR

JONG MEISJE AAN DEN ARBEID
.....

JONG MEISJE AAN DEN ARBEID

Ik geloof niet, dat er ééne onder onze lezeressen is, die deze pagina met de reproductie van Spoor's mooie schilderij zoo maar achteloos zal omslaan. Ik geloof zelfs, dat dit onmogelijk is.

Op hetzelfde moment dat wij de „voorstelling”, (om dit banale woord nu eens even te gebruiken) in het oog krijgen, zijn wij geboeid.

Een jong meisje, heel jong nog, dat aan 't schilderen is, of misschien, een schilderij bekijkt.

Wát ziet ze? We zien alleen het tengere, bezige figuurtje maar. Doch niemand zou er van opkijken, als hij hoorde, dat ze etherische, vizioenaire dingen schildert. Is ze niet zelf zoo etherisch, moét ze niet een fijne, teere dreamersnatuur hebben?

We veronderstellen of wéten dit, al naar onze geoeffendheid in het beschouwen van schilderijen kleiner of grooter is. En dat we dit in het laatste geval zoo met zekerheid uit deze reproductie kunnen

opmaken, pleit voor het kunstvermogen van den schilder.

En hier zijn wij er.

Hebt gij geen eerbied voor den maker van iets zóó subtiels? Er is een zachte droomsfeer om dit wezentje heen. Met hoeveel aandacht is zij bij haar arbeid, hoe eenvoudig gééft ze zichzelf daarin. Haar oogen zien tegelijkertijd naar het doek dat zij vóór zich heeft — èn in zichzelf: ze toetst de lijnen en kleuren buiten haar aan de ontroering die zij in zich draagt. De losse haarwring zegt al iets van haar goedheid en eenvoud. En hoe soepel, maar vooral: hoe rustig zijn de lijnen; hoe fijn en voorzichtig schuilt het haar achter het voorhoofd weg....

Dit „Jong Meisje” is iets om lang en aandachtig te beschouwen. En als ge de pagina omslaat wéét ge, iets liefelijks, iets dat heel teer is, meegenomen te hebben als een stille verheuging. P. v. R.